

An illustration of a man with short brown hair, wearing an orange short-sleeved button-down shirt and orange pants, sitting cross-legged on the floor. He is looking directly at the viewer with a serious expression. Behind him is a brown door with a barred window and a handle. The style is a simple line drawing with flat colors.

KRISTÝNA KORYŤÁKOVÁ

MŮJ STÍN
MĚ *slyší*

● — pointa

Můj stín mě slyší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristýna Koryťáková

Můj stín mě slyší – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Kristýna Koryťáková

MŮJ STÍN
MĚ *slyši*

Napsala © Kristýna Koryťáková, 2026

Obálka © Milena Ptáčková, 2026

E-book konverzi vytvořilo Grafické a DTP studio Fragment

E-book konverze © Grafické a DTP studio Fragment, 2026

Všechna práva vyhrazena.

ISBN v tištěné 978-80-267-5053-6

ISBN e-knihy 978-80-267-5317-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5318-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Kristýna Koryťáková

MŮJ STÍN
MĚ *slyši*

ISBN e-knihy 978-80-267-5313-1 (1. zveřejnění, 2026)
(ePDF)

*Tuto knihu věnuji své rodině, která mě držela,
když se svět hroutil, a přátelům, kteří se nebáli
zůstat stát v prachu se mnou.*

*Zvláště Zdeňkovi – za ticho, které mluvilo víc než
všechna slova, a za víru, která mě vrátila zpátky
k psaní.*

Děkuji.

KAPITOLA 1

„Víte, kdo já jsem?“

„Od této chvíle jsi vězeň číslo nula–dva–tři–devět–nula pomlčka X dvacet devět,“ řekl bližší z obou policistů, než ho odtáhl pryč.

„Za tohle zaplatíte,“ sykl Dave, ale přesto se nechal strážnými vést. „Až se odsud dostanu, najdu si je a ukážu jim, jaké to je, když si někdo znepřátelí Davida Gallena.“

Jeden ze strážných se zakuckal smíchy. „Copak jsi to neslyšel?“ zeptal se. „Ven se nedostaneš, X dvacet devět. Dva po sobě jdoucí doživotní tresty bez možnosti podmíněčného propuštění, to je pro tebe konec.“

Dave se ušklíbl, ale rozhodl se mlčet. Věděl, že jeho čas přijde.

Tohle kolo je nechám vyhrát, pomyslel si, když procházeli chodbami vedoucími ven.

Jakmile dorazili do haly, čekaly tam ozbrojené složky, aby převzely vězně, kteří dostali trest, a nasadily jim na kotníky řetězy, aby zabránily jakémukoliv útěku.

„Tady je poslední,“ pokynul strážný, který se mu ještě před pár minutami smál, a pustil Daveovu ruku. Jeden ze dvou ozbrojených dozorců přikývl a s pomocí svého kolegy postrčil Davea k východu, načež ho odvedl k autobusu, který na ně čekal.

Když vyšli ven, v mžiku se kolem nich vyrojil dav novinářů, mluvíce jeden přes druhého.

„Pane Gallene, byl jste odsouzen ke dvěma doživotním trestům za sebou, čekal jste takový výsledek?“

„Myslíte si, že trest odpovídá zločinu?“

„Plánujete podat odvolání?“

„Chcete něco vzkázat svým obětem nebo jejich rodinám?“

„Je pravda, že jste již dříve zabíjel?“

Po tomto slepém úderu se Dave zastavil a nehnul se z místa, ani když ho strážci tahali za ruce.

„Kde jsi to slyšel?“ zeptal se Dave a oči se mu zúžily do dvou zlostných čar.

Novinář, který tu otázku položil, zalapal po dechu a uvolnil si už tak zkřivenou kravatu.

„Je to tedy pravda?“ zeptala se žena vedle nervózního reportéra a strčila mikrofon Daveovým směrem.

Dave místo odpovědi nechal mluvit pomalu se zvedající koutky úst.

Poté začal dav pálit otázky ještě hlasitěji než předtím.

„Kdo byly vaše oběti?“

„Našli je?“

„Proč zabíjíte?“

„Máte výčitky svědomí?“

Dave nechal otázky a novináře, aby je sledovali celou cestu k vězeňskému autobusu, a dokonce ještě dlouho poté, co do něj nastoupil.

„To je poslední, Miku,“ houkl jeden z dozorců, jakmile Dave seděl. „Jedeme!“

Když odjížděli, Dave cítil, jak se jeho zlověstný úsměv zvětšuje, protože někteří novináři stále běželi za autobusem a křičeli další otázky, jako by čekali, že na ně Dave skutečně odpoví.

No, vždycky jsem chtěl být slavný, pomyslel si, když nechali novináře v prachu.

Cesta do věznice byla dlouhá, únavná a vyvolávala hněv, protože Dave byl nucen poslouchat nářky některých vězňů, kteří se snažili

přesvědčit dozorce, že jsou nevinní a byli zajati omylem. Jako by dozorcí měli moc je propustit.

Hlupáci, pomyslel si Dave. Ubozí slaboši a zbabělci. Taky snadno manipulovatelní, tím jsem si jistý.

A tehdy začal Dave sprádat plány na přežití ve vězení. Možná dokonce i na ovládnutí toho místa.

Než se ve svém sprádání dostal dost daleko, autobus se se skřípěním zastavil. Když Dave vstal a čekal, až na něj přijde řada, otočil se k němu vězeň s tetováním po celém obličejí a s úsměvem předvedl své četné chybějící zuby.

„Domov, sladký domov,“ uchechtl se a vystoupil z autobusu.

„To se ještě uvidí,“ odfrkl si Dave a následoval muže ven.

Jakmile byli všichni vězni spoutáni za zápěstí, strážci popadli řetěz a zatahali za něj, čímž je pobídli k chůzi. Nebyla to dlouhá procházka, než se dostali k prvním zamřížovaným dveřím. Strážný kráčející vpředu si odepnul klíče z opasku, otevřel dveře a zavedl vězně dovnitř, kde u zavřených dveří stáli další čtyři muži, čekající na jejich příchod.

„Půjdete dovnitř jeden po druhém na jednoduchou prohlídku dutin. Až strážný skončí s kontrolou, pokud nepašujete nějaký zakázaný materiál, dostanete své nejnutnější věci a počkáte ve vedlejší místnosti, až se objeví zbytek. Poté půjdete do svých nových luxusních ubikací, kde budete bydlet až do konce trestu. Je to jasné?“ řekl muž, který je vpustil dovnitř. Ozval se sbor různých způsobů souhlasu, než strážný odemkl prvnímu vězni a vedl ho ke dveřím.

Netrvalo dlouho a Dave byl na nohou. Vešel dovnitř a spatřil strážného s bílými nylonovými rukavicemi na ruku, který stál u stolu uprostřed místnosti, a další dva u dveří na vzdálenějším konci, oba obušky v ruce.

„Vězeň nula-dva-tři-devět-nula pomlčka X dvacet devět,“ četl strážný s rukavicemi z tabulky v ruce. „Svlékněte se a postavte se ke stěně nalevo ode mě.“

Dave se nepohnul ani o píd', místo toho se na muže podíval a usmál se.

„Tohle se mnou dělat nemusíš. Mám peníze a můžu z tebe udělat bohatého muže. Stačí, když mě necháš jít do vedlejší místnosti, aniž by ses mě dotkl. Co říkáš?“ nabídl Dave.

„Snažíte se mě, strážce zákona, snad podplatit, vězni nula–dva–tři–devět–nula pomlčka X dvacet devět?“ zeptal se strážný hlubokým, nebezpečným hlasem.

„Úplatek je takové ošklivé slovo,“ usmál se Dave. „Říkejme tomu třeba přerozdělování finančních prostředků. Takže? Kolik?“

Muž neřekl nic, místo toho kývl na dva strážce u dveří. Než Dave stačil zaregistrovat, co se děje, už ho mlátili.

„Udělám vám laskavost,“ ušklíbl se muž, jenž prováděl prohlídku. „Zapomenu, že ses mě pokusil uplatit, když jsi taková celebrita. Ach ano, my víme, kdo jsi. Všichni tady to vědí. Teď se kurva svlíkni a jdi za ten závěs, ať můžeme zkontrolovat, jestli nemáš štěnice. Jakmile uslyšíš zaklepání, vyjdi ven a postav se čelem ke zdi.“

Dave se ušklíbl, ale stejně se podřídil. Další dozorce, jehož úkolem bylo kontrolovat nově uvězněné vězně, jestli nemají vši a podobně, stál opodál a čekal, až přijde blíž.

„Sedni si!“ přikázal mu muž a Dave, ač nerad, ho poslechl.

Co však nečekal, bylo náhlé zavíření holicího strojeku. Chtěl se otočit a protestovat, ovšem strážný ho chytil zezadu za krk a začal mu holit vlasy.

„Ven!“

Když Dave opustil malý prostor za závěsem a postavil se ke zdi, kde čekal na další pokyny, měl v hlavě jasno; každý, kdo ho právě teď znevažoval, za to později zaplatí. A on to zařídí.

„Teď si dřepte, roztáhněte půlky a zakašlete,“ rozkázal strážný a odložil složku s Daveovými informacemi.

Dave na muže vyslal smrtící pohled za to, že ho takhle dehonestoval, nicméně udělal, co se po něm chtělo.

„Tady máš uniformu a visačku s vězeňským číslem. Vítej ve svém novém domově, X dvacet devět,“ řekl dozorce a podal mu oblečení.

Dave znechuceně nakrčil nos, ale věděl, že nemá jinou možnost. Jeho peníze zřejmě nebyly na tomto místě užitečným platidlem.

Jakmile byli všichni vězni zkontrolováni a oblečeni, jeden ze strážných, kteří je vláčeli po věznici, je opět všechny spoutal řetězy a beze slova za ně zatáhl, aby je donutil k pohybu.

Když obcházel cely, někteří z vězňů postávali u malého zamřížovaného okénka ve dveřích, pozorovali je, jak procházejí kolem, a někteří dokonce hvízdali na čerstvé maso.

Dave sledoval, jak dozorce jednoho po druhém strkají do jim vyhrazených nových cel, dokud nenastal čas, aby se usadil v jeho novém domově. Bezstarostně ho strčili dovnitř, a když narazil přímo do dalšího vězně, přistihl se, že se dívá na muže, kterého potkal už v autobuse.

Jakmile se dveře zavřely, potetovaný muž přistoupil blíž k Daveovi a hlasitě se nadechl.

„Je z tebe cítit vězeňská panna,“ zavětril a zachechtal se. „Jaké mám štěstí, že jsem hned první den našel malou děvku? Jo, radši se převal a dělej, co po tobě chci, pak tě možná ochráním před těmi hyenami tady. Těš se na dnešní večer, sladká Mary, už dlouho jsem si pořádně nevrznul.“

S tím muž přešel na druhou stranu a svalil se na spodní palandu, cvakl jazykem směrem k jedinému dalšímu vězni v cele s nimi a odpočíval, než budou vypuštěni na dvůr. Dave neřekl ani slovo, místo toho vyskočil na horní palandu naproti svému potetovanému spolubydlícímu a začal plánovat, co bude dělat, až tu noc zhasnou světla.

O několik hodin později dozorce, který pouštěl vězně z cel, udeřil obuškem do zamřížovaného okénka na dveřích.

„Čas na rekreaci, vězni,“ řekl, odemkl Daveovu celu a pustil všechny tři vězně ven.

Všichni šli v jedné řadě cestou na dvůr a všichni vězni se překvapivě chovali dobře. Když jeden po druhém vycházeli, Dave šel tiše za svými dvěma spoluvězni, než je vypustili ven.

„Hej, Fishi, co děláš zase v týhle díře?“ zeptal se muž stojící u tribuny poblíž vchodu.

„Já už nejsem žádná ryba, Linku,“ zasmál se potetovaný muž. „Dostal jsem kulku za to, že jsem chytl jízdu s kámošem. Na tom nezáleží, chlape, budu venku dřív, než se naděješ.“

„Fish je někdo, kdo ještě nikdy nebyl ve vězení,“ pošeptal Daveovi jeho druhý spoluvězeň. „Kulka se vztahuje k ročnímu trestu a chytit jízdu znamená sjet se s kamarádem.“

„Proč se mnou mluvíš?“ sykl na něj Dave, protože nesnášel, že mu někdo pomáhá.

„Všichni jsme jednou tak či onak byli Fish,“ pokrčil muž rameny.

„Koukni na to čerstvé maso, jo,“ ušklíbl se a ukázal na Davea, který po něm střílel dýkami. „Vidíš tu rybu vedle J-Cata? Ta je moje. Pěkná, co?“

Dave se na svého společníka podíval se zdviženým obočím. „J-Cat?“

„To znamená, že jsem ‚blázen‘, někdo s psychickými problémy,“ utrousil J-Cat. „Ale já mám radši Jarvise.“

Jarvis natáhl ruku k Daveovi a čekal, až ji přijme. Dave se naopak na nabízenou ruku díval znechuceně, jako by byla nakažená. Nesnášel představu, že by někoho potřeboval, ale usoudil, že by mohl Jarvise využít, aby zjistil, jak přesně tohle vězení funguje.

Dave neochotně potřásl rukou, kterou mu podal.

„David.“

„Nerad ti to říkám, ale jsem si jistý, že jsi teď Fish. Ten kluk z naší cely, Devon, se posunul k větším věcem. Podle toho, co jsem slyšel, se pokusil propašovat nějaké prášky, ale odhalili ho při prohlídce

dutin. Zjevně není nejostřejší nástroj v krabici, když si myslel, že se mu je podaří propašovat dovnitř," usmál se Jarvis.

Dave sraštil obočí. „Co to s tím má společného?“

„Ve vězeňském žargonu se pašování za pomoci zadku jako cestovní tašky říká Keister," pokrčil Jarvis rameny.

„Sakra, tady je to jako úplně nový jazyk," ušklíbl se Dave, nespokojený s tím, jak to pro něj vypadá. Nebyl zvyklý být závislý na někom jiném, a když teď byl, rozhodně se mu to nelíbilo.

„To je," přikývl Jarvis. „Rád bych řekl, že tady někde je slovník, ale to by byla lež.“

„Takže, co jsi udělal, že jsi skončil tady?“ zeptal se Dave.

„Pravidlo číslo jedna: nikoho se neptej, za co sedíš. Nezírej moc dlouho, moc se nevyptávej a nepleť se do toho. Prostě se obecně drž ve svém pruhu," sykl druhý muž.

Dave se zamračil. „To je dost na zapamatování. Co se stane, když jedno z těch pravidel poruším?“

„Ach, Fishi, to je jen pravidlo číslo jedna. A za porušení jakéhokoliv pravidla tě pěkně seřezou, takže bych se tomu za každou cenu vyhnul. A teď pravidlo číslo dvě: respekt je všechno. Očekává se, že budeš uznávat prostor ostatních vězňů, vyhneš se zbytečnému očnímu kontaktu a budeš ostatní vhodně oslovovat," pokračoval Jarvis. „Ve vězení panuje určitá hierarchie a mluvit s někým, kdo je vysoko nad tebou, ti přinese přinejmenším výprask, ne-li něco horšího. Pravidlo číslo tři –“

„Počkej, jak mám vědět, kdo je v potravním řetězci výš?“ zeptal se Dave.

„Jsi tu nový, Fishi," ušklíbl se a poplácal Davea po rameni, na což se Dave zamračil, protože neměl rád, když se ho někdo dotýkal. „Skoro všichni jsou nad tebou. Ale vážně, ty to poznáš. Šéfové mají své stoupence. Vyzařuje z nich respekt a nebezpečí, takže pokud nechceš, aby tě navštívila banda zabijáků, drž se od všech dál. Dobře tedy. Pravidlo číslo tři: dluhy se musí platit. Ať už někomu dlužíš

peníze, nebo laskavost, raději své dluhy vyrovnej, jinak to může vést přinejmenším k násilné odplatě.“

„To je snad všechno, ne?“ ujišťoval se Dave tichým hlasem a ani trochu se mu to nelíbilo.

„Ani zdaleka,“ zavrtěl Jarvis hlavou. „Pravidlo číslo čtyři: práskachi dostanou na budku. Raději nikoho neudávej žádnému ze strážných, protože to tě tady dole zabije. Důležité je pravidlo číslo pět, a to, že osobní prostor je posvátný. I taková maličkost, jako je dotýkání se cizí postele, může vyvolat konflikt, takže si to raději zapamatuj. A v neposlední řadě pravidlo číslo šest. Bitky jsou prostředkem k urovnání sporů. Problémy mezi vězni se řeší spíše rvačkou než zapojením dozorců. Také ustupování před výzvou je vnímáno jako slabost a jen vybízí k další agresi.“

„Chápu,“ přikývl Dave a čelisti se mu napjaly. „Žádné zírání, žádné bonzování, žádné dotýkání, nikomu nic nedlužit a rvačky za účelem vyrovnání dluhů? Ještě něco?“

„Zapomněl jsi na respektování těch, u kterých je to třeba,“ poznamenal Jarvis.

Dave si odfrkl. „No, to bude těžké, protože tam, odkud pocházím, se respekt zasluluje.“

„S tímhle přístupem nepřežiješ do konce trestu.“

„Mě žádný konec nečeká, kámo,“ Dave věčně pokrčil rameny. „Mám tady dva doživotní tresty za sebou.“

„Co jsi sakra udělal? Zabils prezidenta?“ zeptal se nedůvěřivě Jarvis.

„Pravidlo číslo jedna, Jare,“ usmál se Dave. „Pravidlo číslo jedna.“

„Jasně,“ ušklíbl se Jarvis. „To je asi tak všechno, co se týče pravidel. Ted’...“

„Hej, Fishi,“ křikl na něj Link, muž sedící s Daveovým novým tatínkem. „Slyšel jsem, že jsi ze své přítelkyně udělal lesbu a pak jsi ji unesl a umučil k smrti. Všude tady jsou zrůdy, ale ty jsi určitě nejlepší. Sakra, radši bys měl Keistera dobře uspokojit, protože tu ochranu budeš potřebovat.“

Dave zavrčel, ale rozhodl se nic neříkat a bolestivě napnul čelisti. „Teda, to je drsný, chlape.“ Jarvis zavrtěl hlavou. „Být tebou, rozhodně bych nikam nechodil sám.“

„Já se nikoho nebojím,“ vyhrkl Dave.

„To bys možná měl.“

Jarvis odešel a nechal Davea o samotě. Měl pocit, že se na něj upírají všechny oči, ovšem když si prohlédl dvůr, neviděl jediného člověka, který by ho pozoroval.

Z nějakého důvodu se Dave cítil nesvůj. Koneckonců ocitl se v novém prostředí, kde byl každý druhý člověk nelítostný zabiják, takže neexistoval způsob, jak je vyděsit tak, aby se podřídili. Právě tehdy si Dave uvědomil, že jedinou možností, jak přežít, jsou buď jeho peníze, nebo se stát něčím, čeho se ostatní budou bát.

„Tak tedy zkusíme nejdřív ty prachy,“ odfrkl si.

Hluboce ponořený do svých myšlenek se Dave posadil na neda-lekou lavičku a začal sprádat plány, jak získat lidi na svou stranu. Zároveň přemítal, kolik ho to bude stát, když vtom mu do výhledu vstoupila skupinka Latinoameričanů.

„Hej, Fishi,“ zavolal na něj tlustý muž na levém konci a kývl hlavou na hrozivě vyhlížejícího muže uprostřed a jednou cvakl jazykem, jako by měl říct něco, čemu by Dave rozuměl. „Chceš umřít, ty zasranej Pollo?“

„Opravdu?“ zeptal se Dave a cítil, jak v něm bublá vztek, když ho náhle jeden z mužů ve skupině popadl za bundu, hodil ho na zem a podíval se na šéfa.

„Zmlaťte ho,“ nařídil šéf a posadil se na lavičku, odkud sledoval, jak se do Davea pustili.

Dave, který ležel na zemi, se nehodlal dát lehce. Když mu chlap, který na něj promluvil, namířil kopanec doprostřed těla, Dave zachytil jeho nohu a jedním rychlým pohybem zlomil útočníkovi kotník. Posílen náhlým zvratem se Dave chystal vstát, když se k jeho protivníkovi přidal zbytek skupiny.

Zatímco zasazovali kopy a údery, Dave se schoulil, aby se bránil, jak nejlépe uměl, a čekal, až přestanou, aby se nadechl. Ucítil prasknutí a sykl, než konečně zaslechl pískot dozorce a povšiml si, jak se k nim vrhli, aby je od sebe odtáhli.

Strážníci vtrhli na dvůr a přerušili rvačku mezi Mexičany a zkrvavenou postavou Davea zhrouceného na betonu. Beze slova popadli Davea za ruce a odtáhli ho do cely, s potrháním oblečení a pohmožděným obličejem.

Uplynul čas – jak dlouhý, Dave nedokázal říct –, než se dveře cely znovu s cvaknutím otevřely. Dovnitř vstoupil Keister, muž s tetováním, které se mu plazilo po tváři jako tmavé žíly. Oči se mu krutě leskly.

„Jsi mým dlužníkem,“ zamumlal tichým hlasem plným hrozby. „Ochrana není zadarmo.“

Dave se bránil, jeho zesláblé tělo se tráslo. Když Keister vyrazil, Dave se bránil jako zvíře zahnané do kouta – kousal, drápal, vzpíral se. Pak se ozvalo prasknutí a teplý výron krve – Dave ukousl Keisterovi ucho.

Keisterův výkřik se rozlehl celým blokem. Během chvíle se dovnitř nahrnuli strážníci. Keistera, svíjejícího se a křičícího, odvedli na ošetřovnu. Dave, který stále lapal po dechu, byl spoután.

Když jej dozorce, který je ten den uvedl do cely, popadl a hrubě ho vytáhl na nohy, Dave zasyčel na bolestivý zásah do trupu.

„Měl jsi zůstat potichu a neviditelný, ale teď tě vidím, X dvacet devět. Doufám, že to stálo za to,“ zašeptal mu strážný, než ho zatahal za paži. „Týden na samotce už tě naučí.“

Důstojník kývl na svého kolegu, který Davea spoutal, chytil ho za druhou ruku a táhli ho k Díře.

Při chůzi Dave otočil hlavu na partu, která teď seděla na volných lavicích a pošklebovala se mu.

„Uvidíme, kdo se bude smát poslední.“

KAPITOLA 2

Dave znovu slyšel jeho dech. Hlas, který v sobě nesl jak hrozbu, tak prosbu. Jeho spoluvězeň – jméno si nepamatoval, nebo možná jen nechtěl – na něj sáhl. Chytil ho za zápěstí. Zuby měl zaťaté, ale oči ho prosily. Dave se neprosil. Nikdy. To bylo pod jeho úroveň. A v tu chvíli to celé začalo.

Prý šlo o pokus o znásilnění, tak to alespoň uvedli ve zprávě. S Davem jako s obětí. Jenže detaily se ztratily někde mezi prvním výkřikem a chvílí, kdy Dave vystoupil ze stínu. S instinktem, ne s úmyslem. Jako zvíře, které necítí hanbu za to, co dělá. Když bylo po všem, ten muž už neřekl jediné slovo, jen ležel v kaluži krve na zemi jejich cely.

Dozorci přišli rychle. Příliš rychle, skoro jako by čekali, že se něco stane. Jako by Dave nebyl vězeň, ale detonátor.

Dave se nechal odtáhnout k samotce, protože dobře věděl, že protesty by pobyt jen prodloužily, když vtom si uvědomil, že se nikdy nepokusil z téhle šlamastyky vykoupit. „Mám peníze. Kolik chcete?“ zeptal se, když se blížili k samotce. „Snažíš se podplatit strážce zákona, X dvacet devět?“ zavrčel jeden z dozorců. „Každý má svou cenu,“ odfrkl si Dave. „Jaká je ta tvoje? Nestyd' se, mám dost.“

„Za to bys jinde dostal další týden na samotce, ale máš štěstí, že jsem se dneska dobře vyspal,“ řekl dozorce, a jakmile došli na samotku, jeho kolega odemkl těžké dveře a pomohl Davea strčit dovnitř. „S tímhle tempem si nebudeš muset dělat starosti s dél-

kou trestu, protože budeš mrtvý,“ utrousil muž, otevírající dveře. „Možná by sis měl udělat pohodlí, X dvacet devět. První týden je nejhorší a ty už ho strávíš v Díře. To musí být nějaký rekord.“

„Užij si pobyt,“ uchechtl se druhý muž. Hodili ho na samotku, jako by vynášeli odpadky. Žádné varování. Žádná slova. Jen praskání vysílačky a dlouhá ozvěna ocelových bot na betonové chodbě. Tentokrát mu nedali pouta. Už se mu povedlo udat tempo – ukousl celý kus jiného muže. Urval ho čistě, jako pes kost.

Ten chlap řval jako zapíchnuté prase, krev z něj crčela, ruce mávaly. A Dave? Ten tam jen stál, žvýkal, pomalu mrkal a zíral na strážného, který přiběhl němý jako ztlumená filmová scéna.

Nikdy nic nevysvětlil. Nikdy se ho na to nezeptali. Protože příšery důvody nepotřebují.

Tak ho hodili na samotku. Zvuk dveří samoty, které se za Davem zabouchly, ho nevylekal. Uklidnil ho. Bylo to těžké. Konečná. Zněl jako konec kapitoly. Nebo začátek kapitoly, podle toho, jak se na to člověk díval. Zářivka nad ním jednou zablikala a pak se ustálila. Do betonu kolem něj se usadilo ploché, sterilní hučení. A byl tam: sám.

Díra nebyla nic zvláštního – jen klec obalená betonem a natřená ústavní šedí. Asi deset metrů dlouhá a šest metrů široká. Tenká kovová postel s molitanovou podložkou o tloušťce složeného ručníku. Žádná deka. Žádný polštář. Jen záchod a umyvadlo srostlé dohromady jako pár, který zapomněl, že se kdy miloval.

Žádné okno do vnějšího světa. Jen malá svislá štěrbina v horní části dveří, pro strážce ve výšce pasu, ale pro něj v úrovni hrudníku, když se Dave postavil rovně. Štěrbina nebyla určena pro sluneční světlo. Sloužila k pozorování. Sledování. K souzení. To ho bavilo.

Udělal tři pomalé kroky do středu cely, boty skřípaly na betonu. Nesedl si. Ještě ne. Místo toho se rozhlédl, jako by si člověk prohlížel hotelový pokoj. Až na to, že tohle nebyl hotel a nikdo nepřišel vyměnit povlečení.

Dotkl se stěny. Chladné. Pórovité. Mírně vlhké. Jako by se potila dávno předtím, než sem přišel. Přitiskl na ni dlaň a nechal ji tam. Dost dlouho na to, aby ho zeď poznala. „Teď jsem tady,“ zašeptal.

Jeho hlas zněl v té prázdnotě podivně – příliš plně, příliš kulatě. Ticho ho rychle pohltilo, jako by se nechtělo dělit o prostor s lidským zvukem.

Usmál se.

Když ho přivedli, vzali mu hodinky. Žádné hodiny na stěně nebyly. Žádný zvuk tikající vteřinové ručičky. To byla první hra, kterou samotka hrála – zkracování času. Tady se hodiny počítat nedaly, ne doopravdy. Čas se měřil dodávkami táků s jídlem, změnami světla a jemným posunem myšlenek v lebce.

Dave vždycky nesnášel být mezi lidmi, ale rozuměl jim. Chápal, jak to v nich chodí. Čeho se báli. Čeho si nevšíмали. Ale tohle? Tohle bylo jiné. Díra tě neignoruje. Pozoruje tě.

Přesunul se do rohu, sklouzl po stěně, až se posadil, kolena nahoru, ruce volně ovinuté kolem nich. Hleděl na malou místnost a nechal svou mysl rozložit jako ubrousek uhlazený na jídelním stole.

Přemýšlel o uchu. O chuti. O jeho teplotě. Neplánoval to. Nebyla to fantazie. Prostě se to stalo. Tak jako občas vybuchne sopka. Tak, jak blesk udeří do stromu, který už je suchý a popraskaný a čeká, až shoří.

Následující vteřiny byly instinktivní. Kousnutí. Tah. Trhání. Výkřik byl téměř zklamáním. Stráže přišly rychle. Až příliš rychle.

Uplynuly hodiny – možná. Ležel na posteli s jednou rukou přetaženou přes oči a snažil se blokovat zářivkové světlo. Nepomáhalo to. Jas si ho stejně našel, i za víčky.

Štěrbínou ve dveřích vklouzl ták s jídlem: kopeček šedohnědých fazolí, studená rýže, krajíc bílého chleba, který by se dal použít jako zbraň, kdyby se hodil dostatečně silně.

Dave se ani nepohnul. Neměl hlad. Hlad cítil jako tiché, příjemné kručení v břiše. Něco živého a přešlapujícího. Nechal táč netknutý. Nechal ho ležet na podlaze jako umírající zvíře.

Překulil se na bok, otočil se čelem ke zdi a začal si něco šeptat pod nosem. Ne slova. Ne doopravdy. Ale zvuky. Tření. Opakování. Přerušovaný rytmus, jako když si uprostřed věty vzpomenete na modlitbu.

Prsty se mu zkroutily na stěně, nehty se tak lehce zaryly do betonu. Představoval si, jak se celá místnost zmenšuje – jen o kousek, jen o tolik, aby k němu přitiskla svou chladnou kůži. To by nebylo tak zlé. Ať ho to pomalu rozmačká. Ať ho pozná.

Později – o kolik později, to nevěděl – se znovu postavil. Neklidný. Začal se procházet.

Jedna.

Dva.

Tři.

Čtyři.

Pět.

Šest.

Sedm. Půl kroku, otočka.

Udělal to znovu.

Znovu.

Znovu.

Jeho nohy se naučily vzorec dřív než jeho mysl. Rytmus se stal součástí místnosti. Součástí jeho samého. Každý krok škrábal ticho jako vidlička o porcelán. Stěny mu neodpovídaly. Ale naslouchaly.

V době, kdy světla mírně pohasla – možná v noci, možná ne –, seděl Dave zády k záchodu, rukama objímal kolena, čelo opřené o chladnou ocel. Nebyl unavený. Nespal jako většina lidí. Spánek byl trik slabých. Iluze. Vzdání se. Na samotce byla kapitulace nebezpečná. Zůstal vzhůru. Zůstal při vědomí. A jak se ticho prohlubovalo, znovu se usmál.

První den byl u konce.

„Zbytek týdne jistě bude zajímavý.“

Pak zaslechl pohyb. Ne zvuk, ale změnu. Jemný posun vzduchu, slabé pohnutí světla, jako když někdo přejede prstem po vnitřní straně lebky. Někdo byl na druhé straně dveří.

Dave ztuhl. Slyšel tiché, nepravidelné dýchání. Jako by se někdo snažil být nenápadný a přitom sám nevěděl proč.

Potom stín. Zastavení. Dveřní štěrbina se zatemnila, jako by na druhé straně někdo stál a díval se dovnitř. Dave nehnul ani svalem. Čekal.

Po několika vteřinách štěrbina cvakla a světlo se znovu rozlilo dovnitř. Ale Dave už věděl, že není sám.

První den byl možná u konce. Ale noc teprve začínala.

Malik stál v temné chodbě, opřený zády o zeď vedle dveří samoty. Nevydával žádný zvuk. Měl za sebou tři roky v Afghánistánu a šest let ve službě u vězeňské stráže. Naučil se dýchat tak, aby ho nebylo slyšet. Pohybovat se tak, aby ho nikdo neviděl. Teď však jen stál. A poslouchal.

Dave se nehýbal. Ale Malik cítil, že o něm ví. Bylo to jako stát naproti divokému zvířeti, které tě nevidí – zato tě cítí. Cítí tvůj tep, tvůj pach, tvůj záměr. A hlavně – tvoji slabost.

Malik tušil, že většina dozorců má z Davida Gallena legraci. Nebo z něj mají jen laciný strach. Ten, co vzniká z groteskního obrazu v televizi. Malik ten druh strachu neuznával.

Tenhle muž nebyl příšera. Alespoň ne v tom klasickém smyslu. To, co na něm děsilo, nebyly zuby nebo síla. Byl to klid. Klid člověka, který se nikdy neptá, proč něco dělá.

Zvedl ruku a přejel prstem po kovovém rámu dveří. Jeho prsty byly popraskané od chladu a staré vojenské jizvy mu táhly kůži do

map, které četl jen on. Přemýšlel, co Dave teď dělá. Jestli spí. Jestli si představuje další násilí. Jestli si opakuje jména. Nebo zvuky.

Malik se naklonil, nahlédl štěrbínou. Nic. Jen tma a šed'. Ale přísahal by, že ho Dave pozoruje zpět.

Tiše se odtáhl a vydal se zpět chodbou, kroky tišší než šepot.

Ráno by podal zprávu. Ale ne tu oficiální. Tu pravou si nechá pro sebe. Tu, která říká, že první noc v samotce nebyla tichá. Že něco v ní dýchalo jinak.

Že Dave se neusadil – on zapustil kořeny.

KAPITOLA 3

Už byl vzhůru, když se světla znovu probudila k životu.

Ne že by někdy skutečně zhasla – jen se ztlumila, jako by cela znuděně zamrkala, rozespale se protáhla a rozhodla se pro další kolo dne. Dave ovšem nespál. Ne tak, jak ostatní lidé spí. Jeho tělo možná leželo, možná dýchalo klidněji, ale mysl? Ta nikdy neodešla.

Možná jen putovala v jiných vrstvách vědomí. Možná mu čas protekl mezi prsty jako tekutý dým, který nejde zachytit. Ale teď byl vzhůru. Úplně. Jako se probouzí zvířata těsně před zemětřesením. Seděl rovně, záda napnutá jako luk, ruce opřené o kolena, hlava mírně nakloněná ke dveřím. Oči se nehýbaly. Ani nemrkal. Jen čekal.

Ticho bylo dnes jiné. Ne vnější, to vně cely – ale to uvnitř. Bylo hustší. Těžší. Jako mokrá přikrývka přehozená přes krk. Lepilo se mu na jazyk. Dostalo se mu za nehty. Připadalo mu osobní. Jako by na něj někdo mluvil beze slov.

Stěny tu stále byly. Šedé, nezúčastněné. Jen Dave je začínal vnímat jinak. Ne jako beton. Ne jako pouhé kulisy. V těch stěnách něco bylo. Ne hlasy – ne přímo –, ale otisk hluku. Vzpomínky. Dech. Jako by byly nasycené minulostí, nasály stovky let bezmocných řevů, proseb, nářků. A on měl teď tu čest – ne, tu výsadu – je slyšet.

Otočil hlavu k rohu, kde se stíny scházely v ostrém úhlu. Nebylo tam nic. A přesto to bylo všechno. Prázdnost, které dýchalo. Z prostoru znělo tiché, podprahové hučení. Stále stejné. Stále přítomné.

Pak přišla snídaně. Vsunuli ji dovnitř beze slova, bez pohledu. Kovové cinknutí tácu, rychlé zmizení rukavic. Jako by krmili ne člověka, ale zvíře. Nehodné. Nebezpečné. Zapomenuté.

Na tácu byla kaše – bledá, hustá jako rozpuštěná zed'. Krajíc chleba zpocený v igelitu. Kelímek s teplou vodou, co chutnala po kovu a předešlém zoufalství.

Dave zíral. Dlouho. Nakonec zvedl chléb a přičichl. Pak se tiše zasmál – ne veselím, ale poznáním. Jako by si vzpomněl na starý, krutý vtip, který pochopil teprve teď. Rozlepil krajíc, vyhladil ho na stehně a špičkou nehtu vyryl dvě oči. Velké, hrubé. Nechával je zírat ke stropu. Hlídaly za něj.

Kroky začaly později. Sedm vpřed. Otočka. Sedm zpět. Otočka. Znovu. Znovu. Každý krok měl váhu. Rytmus. A u každého si něco šeptal pod nosem. Ne slova. Věci. Ne věci, které tu byly – ale ty, které tu chyběly.

„Nebe.“

Krok.

„Vítr.“

Krok.

„Hlasy.“

Krok.

„Chaos.“

Zastavil se. Chaos.

To slovo chutnalo jako starý kov. Jako nůž, který už viděl dost krve.

Zastavil se u stěny. Té vzdálené. Prasklina, kterou včera viděl, tam byla stále – tenká, jako jizva na cizí kůži. Přitiskl na ni dlaň. „Vím, že jsi tam,“ šeptl. Tiše. Ale s jistotou. Jako by mluvil ke starému známému.

Čas byl rozbitý. Plynul jinak. Dave seděl uprostřed cely a díval se do stropu. Broukal si. Ne melodii – jen zvuk. Šeptavý, plynoucí. Pak náhle ztichl. Vzpomněl si.

Na ucho. Na chuť. Na to, jak kůže ustupovala zubům. Na krvavý šok v očích. Na ten kousek zrady.

Nebyl to hněv. Byla to potřeba. Ústa nejsou stvořena jen ke slovům. Jsou stvořena k trhání.

Znovu kroky. Tentokrát jiné. Těžší. Pomalejší. Dave se postavil. Přistoupil ke dveřím. Oko k průzoru. Strážný prošel kolem. Bez pohledu. Bez zájmu. Zbabělec. „Přijdeš k sobě,“ kývl Dave. „Nakonec.“

Chléb s očima ležel u zdi. Uschl. Křehký. Ale stále zíral. Dave ho zvedl nad hlavu. „Dívej se,“ pokynul ke stropu. „Řekni mi, co vidíš.“ Pak ho hodil ke dveřím, kde dopadl jako pták s přeraženým krkem.

Večer. Nebe nezmizelo, protože tu žádné nebylo. Ale světlo pohaslo. Dave ležel jako mrtvý. Ruce na hrudi. Prsty mu cukaly.

Hlas v hlavě byl hlasitější. Jako příbory v zásuvce. Jako papír, který se trhá pod vodou. Nerozuměl slovům. Ještě ne. Ale věděl, že přijdou.

Zítra. Zítra začne vyřezávat.

Sponka byla pod záchodem. Tam, kam ji schoval poté, co ji našel zaseknutou pod nohou postele. Kancelářská. Ohnutá. Opomenutá. Ale pro něj? Byla to možnost. Možná nástroj. Možná klíč.

Teď, když ji držel v prstech, připadala mu posvátná. Studená. Skoro živá. Šeptala mu do dlaně.

„Lidé vidí sponku,“ zašeptal. „Já vidím skalpel. Pero. Klíč.“

Nepotřeboval vědět, k čemu vede. Stačilo vědět, že existuje cesta.

Přistoupil ke stěně. K té s prasklinou. Posadil se. Zkřížil nohy. Přitiskl špičku sponky ke zdi. Pomalu. Opatrně. S respektem.

Začal vyřezávat spirálu. Ne dokonalou. Ale živou. Pak přišlo oko. Hrubé, s řasami jako drápy. Zdi odpovídaly odlupující se omítkou. Padající barva mu dopadala do klína jako konfety z jiného světa.

Jednou zařízl příliš hluboko. Vytryskla krev. Studená. Klidná. Neutřel ji. Rozmazal ji po spirále. „Teď je to živé,“ řekl.

Druhá fáze.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Můj stín mě slyší*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.